

NICOLAE VELEANU

„Mi-a plăcut acest joc și, mai ales, portul acesta pe care-l îmbrac cu bucurie și, împreună cu ceilalți călușari, pornim din casă-n casă să tămăduim bolnavii și să aducem binele în viața celor care ne primesc. Nu știu dacă m-oi lăsa vreodată... Poate numai când n-oi mai fi!”, mărturisea bătrânul călușar, Nicolae Veleanu care în anul 2012 a plecat de printre noi.

„TEZAU UMAN VIU” – 2010

Vătaf de călușari

DATA NAȘTERII

3 februarie 1922

DATA DECESULUI

10 aprilie 2012

LOCALITATEA

GIURGIȚA, județul Dolj

PREZENTARE PE SCURT

Nicolae Veleanu s-a născut la 3 februarie 1922 și a învățat jocul călușarilor pe la vreo 10-12 ani, de la niște bătrâni ai satului: „Erau călușari pricepuți cu 70-75 de ani în urmă. Cu greu reușeai să intri în ceata vreunuia, iar dacă nu urmași comenzile și nu le executai cum trebuie mai mâncai și bătaie! E o tehnică pentru fiecare pas și numai neștiutorii nu-și dau seama sau nu reușesc să vadă diferența dintre un pas și altul... Astăzi, nu zic că nu se mai joacă, dar nu mai este ce-a fost odată... Călușul nu înseamnă că pui pe tine un port popular și începi să sari de nebun!”, le povestea Nicolae Veleanu, cu câțiva ani în urmă, reprezentanților Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale (C.J.C.P.C.T.) Dolj.

A plecat „dincolo” la vârsta de 89 de ani, după ce mai bine de șapte decenii a fost în fruntea cetei de călușari din Giurgița. Împreună cu ansamblul său au dus renumele comunei prin toată țara și chiar peste hotare, fascinând prin ritm, ținută și magia gesturilor. De la el au deprins tainele jocului toți tinerii care au vrut și au putut să învețe.

Amintirea sa este păstrată la Giurgița, unde Căminul Cultural îi poartă astăzi numele, iar tot aici este aplasată și o placă comemorativă cu numele acestuia.

CE SPUN SPECIALIȘTII

„Mă bucur că autoritățile locale au fost de acord să așezăm această placă comemorativă la Căminul Cultural și mai ales pentru că au propus ca această instituție să îi poarte numele. Astfel, nea Nicolae nu va fi uitat cel puțin cât va dura această instituție. A făcut multe pentru comună și a făcut multe și pentru județul nostru. A dus faima acestui dans ritualic al călușului acolo unde a fost trimis: și la cel mai mare Festival Național al Călușului Românesc, care are loc la Caracal, dar și peste hotare, primind nu puține premii. Ar fi bine să-l păstrați în inimă așa cum și dumnealui a fost cu inima alături de dumneavoastră. A plecat cu regretul că tinerii de astăzi nu se mai îndreaptă spre acest dans ritualic, care a avut însemnătatea lui și o va avea cât va dura poporul român. E bine ca tinerii de-acum să se alătore celorlalți călușari care mai sunt aici, în Giurgița, ca să nu dispară acest joc.”

Nicolae Dumitru,

Referent în cadrul C.J.C.P.C.T. Dolj

„Am considerat un privilegiu să cunosc un om ca nea Nicolae, așa cum îi spuneam noi... Era extraordinar, un om cu care aveai ce să vorbești. Avea o memorie fantastică și a fost lucid până în ultima clipă a vieții. A știut că este efemer pe acest pământ și i-a părut rău ca dansul călușăresc, pe care l-a practicat cu atâta plăcere toată viața, adunând pe lângă el oameni extraordinari, să se prăpădească. A plecat în lumea de dincolo cu speranța că acest dans nu va fi uitat, că tot ceea ce a făcut el și cât a muncit el o viață întreagă noi nu vom uita. Trebuie să păstrați cu sfințenie ceea ce aveți și să fiți mândri că ați avut lângă dumneavoastră un astfel de om. Și să încercați să-i duceți visul mai departe.”

Amelia Etegan,

Manager C.J.C.P.C.T. Dolj.

„Despre vătaful Nicolae Veleanu se spune că era «un om de o blândețe rară»: Și bun la suflet, și glumeț... A fost nemaipomenit! Făceam fel și fel de glume... Zicea: «Pe mine, când m-a făcut mama, m-a făcut în căluș!». În vremea când s-a născut el, era lumea săracă, n-avea ce să mănânce, să îmbrace, dar se ducea la hora călușului. Zicea: «Când am scos capu' afară și am văzut că n-am nimic în curte, am intrat îndărăt! Și m-a făcut mama la 14 ani, în căluș, când juca toată lumea. Crescusem mare și de mare ce-am fost m-au tras afară cu două perechi de boi!»”

Ion Calotă,
Călușar